

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Гж.бр.5378/10
Дана 16.06.2011. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Олге Сокић, председника већа, Драгане Миросављевић и Драгане Маринковић, чланова већа, у парници тужиоца "АА", кога заступају АБ и АБ1, адвокати, против туженог ББ, ради накнаде штете, одлучујући о жалбама тужиоца и туженог изјављеним против пресуде Другог општинског суда у Београду П.бр.1/08 од 22.06.2009.године, у седници већа одржаној дана 16.06.2011.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Другог општинског суда у Београду П.бр.1/08 од 22.06.2009.године у ставу другом и трећем изреке.

ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Другог општинског суда у Београду П.бр.1/08 од 22.06.2009.године у ставу првом изреке тако што се **ОДБИЈА** као неоснован захтев тужиоца "АА" којим је тражио да се обавезе тужени ББ на исплату износа од 100.125,00 динара са каматом од 18.07.2006.године па до исплате.

ПРЕИНАЧАВА СЕ одлука о трошковима поступка садржана у ставу четвртм изреке пресуде Другог општинског суда у Београду П.бр.1/08 од 22.06.2009.године тако што се **ОДБИЈА** захтев тужиоца "АА" да му тужени ББ накнади трошкове парничног поступка у износу од 34.000,00 динара, као неоснован.

Образложење

Пресудом Другог општинског суда у Београду П.бр.1/08 од 22.06.2009.године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев па је обавезан тужени ББ да на име накнаде штете исплати тужиоцу "АА" износ од 100.125,00 динара са законском затезном каматом почев од 18.07.2006.године па до исплате, а у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка пресуде. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев преко досуђеног износа као у

ставу првом изреке а до траженог износа од 4.468.566,88 динара тј. за износ од 4.368.441,88 динара са законском затезном каматом од 18.07.2006. године па до исплате, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да на име накнаде штете исплати тужиоцу износ од: 31.372,61 динар са законском затезном каматом од 21.08.2006. године па до исплате, 1.168,82 динара са законском затезном каматом од 19.09.2006. године па до исплате, 31.493,07 динара са законском затезном каматом од 20.09.2006. године па до исплате, 30.983,28 динара са законском затезном каматом од 20.10.2006. године па до исплате, 33.728,26 динара са законском затезном каматом од 21.11.2006. године па до исплате, 28.574,77 динара са законском затезном каматом од 20.12.2006. године па до исплате, 33.160,69 динара са законском затезном каматом од 19.01.2007. године па до исплате, 21.097,03 динара са законском затезном каматом од 21.02.2007. године па до исплате, 12.615,83 динара са законском затезном каматом од 23.02.2007. године па до исплате, 30.169,99 динара са законском затезном каматом од 20.03.2007. године па до исплате, 33.138,65 динара са законском затезном каматом од 19.04.2007. године па до исплате, 37.612,06 динара са законском затезном каматом од 25.05.2007. године па до исплате, као неоснован. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 34.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писменог отправака одлуке.

Против напред наведене пресуде обе парничне странке су благовремено изјавиле жалбе и то тужилац против става другог, трећег и четвртог, а тужени против става првог и четвртог изреке због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешено и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужени је дао одговор на жалбу са предлогом као у одговору.

Испитујући правилност побијане одлуке у смислу члана 372 Закона о парничном поступку, Апелациони суд у Београду је нашао:

жалба тужиоца није основана, а жалба туженог је основана.

При доношењу побијане одлуке нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361 став 2 тачка 1, 2, 5, 7 и 9 ЗПП-а, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а ни повреда из тачке 12 напред наведеног члана, на коју се указује жалбом тужиоца, с обзиром да су дати разлози о битним чињеницама јасни и непротивречни.

Према утврђењу првостепеног суда парничне странке су имале дугогодишњу сарадњу с обзиром да је тужени заступао тужиоца у различитим предметима. Није спорно и да је тужени заступао тужиоца у предмету Трговинског суда у Београду П2 бр.1136/04 у ком поступку је тужбу поднело предузеће "ББ" против туженог "АА", ради дуга. У поступку пред Трговинским судом донета је 07.04.2005. године пресуда којом је у ставу првом изреке укинута у целости решење о извршењу Ив.бр.1649/04 од 02.03.2004. године, а у ставу другом, обавезан тужени да тужиоцу на име главног дуга исплати износ од 2.214.303,26 динара са законском затезном каматом и то на износ од 1.132.729,10 динара од 25.10.2002. године па до исплате, на износ од 466.861,16

динара почев од 10.12.2002.године па до исплате, на износ од 614.713,00 динара почев од 20.12.2002.године па до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев туженог-противтужиоца да му тужилац-противтужени на име главног дуга плати износ од 116.065,06 динара са законском затезном каматом, а ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 192.125,41 динар. Против ове пресуде, тужени је као пуномоћник "АА" поднео жалбу 26.05.2005.године коју није потписао, па је Трговински суд решењем П2 бр.1136/04 од 30.05.2005.године жалбу одбацио као непотпуну, с обзиром да не садржи ни потпис ни печат жалиоца. Решењем Трговинског суда П2 бр.1136/04 од 20.07.2005.године одбијен је предлог за враћање у пређашње стање, на које решење је тужени као пуномоћник поднео жалбу 15.09.2005.године, али је решењем Вишег трговинског суда у Београду Пж.бр.10359/05 од 16.03.2006.године жалба одбијена као неоснована и потврђена су решења Трговинског суда у Београду од 30.05.2005.године и од 20.07.2005.године. Одлучујући по ревизији туженог као пуномоћника предузећа "АА" Врховни суд Србије је одлуком Рев.248/06 од 09.11.2006.године одбацио као недозвољену ревизију туженог изјављену против пресуде Трговинског суда у Београду од 07.04.2005.године, решења истог суда од 30.05.2005. и 20.07.2005.године, Вишег трговинског суда у Београду од 16.03.2006.године у делу у коме је одбијена као неоснована жалба туженог изјављена против решења Трговинског суда у Београду од 20.07.2005.године а одбијена је као неоснована ревизија туженог против решења Вишег трговинског суда у Београду од 16.03.2006.године у делу у којем је одбијена жалба туженог изјављена против решења Трговинског суда у Београду од 30.05.2005.године. На основу правноснажне и извршне пресуде П2 бр.1136/04 од 07.04.2005.године Трговински суд у Београду је спровео извршење на средствима предузећа "АА" дана 17.07.2006.године и 18.07.2006.године у укупном износу од 4.468.386,88 динара, са којих разлога је тужилац у овом поступку подигао кредит код ХВБ банке 17.07.2006.године на износ од 45.000 еура који је враћен 22.05.2007.године стим што је по овом кредиту био у обавези и да плаћа месечне камате. У току поступка пред Трговинским судом, тужени је након извршених радњи вршио фактурисање услуга, а тужилац је услуге уредно плаћао све до доношења пресуде. За извршене услуге заступања у предметима Трговинског суда у Београду П2.1649/04 и П2.1136/04 од 04.05.2004.године па до 04.05.2005.године тужилац је укупно исплатио туженом 100.125,00 динара. Након што је донета пресуда Трговинског суда у Београду од 07.04.2005.године, законски заступник тужиоца и тужени су разговарали уз договор да се на пресуду уложи жалба. Наиме, законски заступник тужиоца је тврдио да је тужилац требало да за предузеће "ББ" увезе робу, за шта им је исплаћена провизија, али да та роба још увек стоји у магацину код тужиоца јер предузеће "ББ" није хтела да преузме робу, па је пресуда Трговинског суда за тужиоца била изненађење. Тужени је жалбу предао у четири примерка, стим што су два била потписана и оверена печатом, а два не.

Првостепени суд је закључио да је тужени у својству пуномоћника очигледном непажњом која се огледа у пропусту туженог да поднесе потписану и оверену жалбу тужиоцу причинио штету у висини трошкова које је тужилац исплатио туженом у износу од 100.125,00 динара, одбијајући тужбени захтев преко наведеног износа уз образложење да првостепени суд опште надлежности не може одлучивати да ли је пресуда Трговинског суда ваљана, да ли је жалба основана, а чињеница да тужиоцу није омогућено да Виши суд расправљања о

његовој жалби, због пропуста пуномоћника, не значи да би тужилац у жалбеном поступку и успео.

По налажењу другостепеног суда, одлука у делу у коме је усвојен тужбени захтев за износ од 100.125,00 динара заснована је на погрешној примени материјалног права, док је у преосталом делу, одлука правилна.

Одредбом члана 7 став 1 Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени лист СРЈ“ бр.54/98, 75/99, 6/01 и 11/02, „Службени лист СЦГ“ бр.32/03, 58/04 и 5/06 и „Службени гласник РС“ бр.129/07..) прописано је да се награда наплаћује по правилу након извршеног рада, али се адвокат може са странком споразумети да му она унапред исплати примерени износ на име награде. Чланом 8 исте тарифе прописано је да се награда за рад адвоката утврђује према важећој тарифи у време обрачуна.

Одредбом члана 154 став 1 Закона о облигационим односима прописано је да ко другоме проузрокује штету дужан је накнадити је.

Одредбом члана 223 став 2 ЗПП-а прописано је да странка која тврди да има неко право, сноси терет доказивања чињенице која је битна за настанак или остваривање права, ако законом није друкчије одређено.

Основни услов деликтне одговорности је постојање узрочности који услов произилази из цитиране одредбе члана 154 ЗОО. Стога, узрочност мора бити предмет доказивања, а терет доказивања лежи на страни која тврди да је оштећена. У конкретном случају тужилац је тврдио да је штету у утуженом износу претрпео пропуштањем туженог, као његовог пуномоћника у поступку пред Трговинским судом да поднесе жалбу са прописаном обавезном садржином. На тужиоца је стога и лежала обавеза доказивања постојања узрочне везе између штете и поступања туженог. Међутим, по налажењу овог суда, тужилац није доказао постојање узрочне везе између радње туженог и штете за коју је тврдио да је претрпео.

Наиме, у конкретном случају, постоји низ повезаних збивања. Пре свега, предузеће "ББ" је пред Трговинским судом поднело тужбу против тужиоца ради исплате износа за робу која се, према наводима законског заступника тужиоца и даље налази код тужиоца. По наведеној тужби донета је пресуда и обавезан овде тужилац на исплату износа који је био и предмет извршења 17. и 18.07.2006.године. Код оваквих чињеница, тужилац није доказао да је радња туженог била одређујућа и типична за настанак штете. Управо постојање пословног односа тужиоца и трећег лица по основу ког је тужилац обавезан на исплату одређеног износа, указује да и у ситуацији да је постојала штета постоји више услова и узрока за настанак евентуалне штете. У таквој ситуацији тужилац није доказао да је радња туженог била типична за настанак штете у конкретном случају.

Осим тога, целокупан однос између парничних странака треба посматрати и у светлу чињенице да је тужилац исплаћивао туженом трошкове за заступање по предузетим радњама у поступку пред Трговинским судом, што управо указује на један адекватан однос заступања туженог, на које тужилац није имао примедбе.

Стога, по налажењу овог суда, тужени није у обавези да тужиоцу исплати износе, за које тужилац тврди да представљају штету због непоступања туженог, како је то правилно одлучио првостепени суд у ставу другом и трећем изреке побијане одлуке.

По налажењу овог суда, тужени није у обавези да тужиоцу исплати ни износ од 100.125,00 динара са каматом, с обзиром да тужилац није доказао постојање узрочне везе између радње туженог и евентуалне штете, а наведени износ је исплаћен туженом за предузете правне радње сходно члану 7 и 8 Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и несумњиво не може бити речи о износу на које би тужилац имао право. Тужени је предузео правне радње, тужилац је са истим био сагласан и након фактурисања исте је исплатио, па у склопу и напред изнетог, не постоји обавеза туженог на повраћај накнаде исплаћене по основу заступања.

Жалбени наводи тужиоца којима се указује да је штета изражена кроз последицу која је наступила нечињењем туженог у висини износа који је у извршном поступку наплаћен од тужиоца, нису основани, јер тужилац није доказао постојање адекватне узрочности између радње туженог и штете на коју се позива у овој правној ствари. Стога су и без утицаја жалбени наводи којима се указује на висину штете која је према, жалбеним наводима, настала у виду блокаде текућег рачуна и губитка бонитета код НБС, с обзиром на напред наведено да тужилац није доказао постојање узрочне везе.

Са изложеног, а сходно члану 375 и 380 тачка 4 ЗПП-а одлучено је као у ставу првом и другом изреке ове одлуке.

Другостепени суд је сходно члану 161 став 1 и 2 ЗПП-а у вези са одредбом члана 149 ЗПП-а, преиначио одлуку о трошковима поступка па је имајући у виду успех странака у спору одбио захтев тужиоца на накнаду трошкова парничног поступка.

Са изложеног, а сходно члану 387 тачка 3 ЗПП-а одлучено је као у ставу трећем изреке ове одлуке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Олга Сокић с.р.

За тачност отправка
Управитељ судске писарнице
Светлана Антић